

LUCIAN VASILIU

Mărturisesc

însângerat, deținut al unor cuvinte rebele
care mă plesnesc peste gură; capul meu
pe tavă
oferit
Excelenței
Sale -
iar ochiul
nu mai deosebește sângele verde
de sângele roșu, iar palma mea nu-ți mai
presimte
sânii sub cămașa de seară

acum mărturisesc
această noapte albă în căruța neagră prin
hârtoape

Vedere

Trompeta heruvimului ruginită pe acoperiș
șobolanul mort acoperit de zăpadă
steaua în containerul de gunoi
haita de centauri plutonul în pas de cadență
exerciții de alarmă
eremitul în chilie visează fecioara hindusă
întunericul doarme în

triunghiul văduvei
cenușa sufletului în tot orașul

Mierla de la Casa Pogor

Chiar acum îmi ia vederea
mă aruncă în disperarea absolutului
mă umilește
mă îneacă și mă salvează de la înec -
timp în care
Dumnezeu
se furișează în
laboratorul alchimic,
îmi bate la mașina de scris texte
ilustrând
alarma viermilor care compun
trupul meu de
funcționar pe care de dispariție

1. Trag sabia de la șold: îmiucid certitudinea
bătătoresc pământul peste o groapă nouă
închin
dulci libații creierului meu —
acum,
cad străpuns de sulitțe necunoscute
zac, mort neîngropat, liniștit și singur

2. Un pâlcc de zăpadă mai stăruie alături,
o rană albă, indescifrabilă -
cu mine se îngrașă cârtița
cu mine, cea din urmă rugăciune

cu mine, un tablou
dintr-o expoziție inexistentă
cu mine, generația de ocnași pe
baricadele limbii materne

3.
TU, în afara mea prudentă străbătând
hațișșurile, hectare virgine :
îndoială și răzvrătire vanitate și umiliță

4. îmi amintesc
de zile și nopți prenatale: magi cu șerpilor morți
în palmă, sufletul
Mamei în nemișcare veghind la pândă cu
șopârla căderea soarelui în heleșteu

îmi amintesc

întunecimea unui loc uscat
extazul ochiului deschis în întuneric
întrezărind
dincolo de carne altă carne
dincolo de disperare altă disperare
întrezărind
epava unui asfințit pe mare

5.
Secvențele obscure
în care mi-am surprins părinții
chiar ele, în obscenitatea lor
m-au ajutat să înțeleg
noaptea
de ianuarie 1954 de la genunchi în sus
și trupul
Mierlei, fraged
în gura șobolanului
și. mai ales
cântecul care însoțește disperarea
de a nu ști, de a mă teme,
de a trăda consemnul:
"Luminați-vă fața!
Luminați-vă fața! "

Sunt fratele

în apropierea dumneavoastră
sunt fratele -
învârt cheia ceasornicului și
tac
(Dumnezeu
cade de pe cal în fiecare)
Conform tradiției, mă vizitează
șobolanul:
legătura mea cu lumea subterană
unde mă refugiez în caz de
alarmă.
Nenumărate cazuri
Mă abțin să sparg ușa prin care nu pătrunde
nimeni
întind gâtul și aștept lovitura de grație